

Middelpunt

Hier zit ik dan. Middelpunt van een kring met een tiental onderzoekers en artsen, oncologen, radiologen, chirurgen. Ze ondervragen me. Het gebeurt tijdens een mini-conferentie van het Oncologiecentrum en het onderzoeksinstituut GROW, die nauwer willen samenwerken en bij elkaar in de keuken aan het kijken zijn. Mooi is dat ze daarbij ook met patiënten willen samenwerken. Meer dan ooit realiseren ze zich dat onderzoek en behandeling om de patiënt hoort te draaien. Een beetje raar is dat wel. Medische zorg, of het nu gaat om onderzoek of behandeling, gaat toch over de patiënt? In principe zal iedereen dat beamen. Maar het werk kent z'n eigen wetten en protocollen. De arts, de bioloog, de radiotherapeut, de plastisch chirurg, ze zijn allemaal vanuit een geweldige betrokkenheid bezig om het leven van ons, patiënten, zo goed mogelijk op peil te houden. Maar weten zij altijd wat goed voor ons is? Zij willen werken aan functiebehoud. Maar wat is dat? Functiebehoud is voor mij synoniem aan behoud van kwaliteit van leven. Als ik niet meer functioneer, dan houdt het op. Maar tot wanneer ik nog functioneer? Ik denk dat hier geen protocollen voor te bedenken zijn. Die maakt iedereen zelf. En die zullen ook nog wel verschuiven, naarmate een mens zieker wordt. Kunnen artsen en onderzoekers met functiebehoud uit de voeten? Dat zijn ze aan het onderzoeken. Natuurlijk gaat genezing voor alles, maar, zeker bij kanker, gaat dat niet altijd lukken. Meer en meer leren de deskundigen stil te staan bij sociale en emotionele consequenties. Zo kwam het dat ik vragen kreeg over hoe ik me voelde toen ik zo lang moest wachten op de operatie, zo lang moest wachten op de uitslag van de scan. Wat het voor mijn leven, mijn gezin, betekende toen ik hoorde dat er uitzaaiingen waren gevonden, hoewel die kans 'statistisch gezien' klein was. Zonder uitzondering waren de vragen vol interesse. Maar ik heb me er toch ook over verbaasd. Mijn eigen arts vraagt altijd hoe het met me gaat. Dat doet kennelijk niet iedereen. Maar dat zal, in ieder geval in Maastricht, niet lang meer duren. En het antwoord gaat van belang zijn voor de behandeling. Op die mini-conferentie voelde ik veel respect voor de patiënt. Hij/zij krijgt een stem, al zal dat voor iedereen wennen zijn. De vraag wordt steeds vaker gesteld. Nu nog tijd vrijmaken voor het antwoord.

EB